

[Arentoft]

mandskabet, der jo også udpeges af regeringen.

Besvarelse (2/11 81):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Som også citeret i begrundelsen for spørgsmålet udarbejdes det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg årlige beretning samt dets udtalelser og redegørelser i øvrigt af udvalgets formandskab og på dettes ansvar efter stedefunden drøftelse i udvalget på grundlag af formandskabets oplæg.

Hensigten med denne bestemmelse er netop at sikre medlemmerne af det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg den rolle, som hr. Arentoft efterlyser.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om folketingets ombudsmands beretning for året 1980.

(Beslutningsforslag nr. B 14. Fremsat 30/10 81 i betænkning fra retsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Ombudsmanden har igen barslet med et digert værk i form af en beretning på 824 sider. Fremskridtspartiet er imod ombudsmandsinstitutionen, som vi betragter som folkets narresut. Det er hævet over enhver tvivl, at folk, der ellers tror på systemet, føler sig en smule latterliggjort, når de har været igennem ombudsmandsmøllen og opdager, at det skarpeste våben hos ombudsmanden er kritik og henstillinger skrevet i den sædvanlige juridiske grædekonestil.

Ombudsmandsinstitutionen er at betragte som en slags demokratiets tandløse vagthund, en juridisk mellemting mellem Hyde Park Corner og Jerusalems Grædemur. Hvad hjælper det, at man har en vagthund, hvis den er tandløs? Ud af de 1.451 registrerede sager blev det kun til 117 kritiske bjæf. Som

en skæbnens ironi gik den årlige udflugt da også til Jerusalem, idet man holdt verdenskongres for ombudsmænd, og man har nok ved passende lejlighed beset Grædemuren.

Ombudsmanden vil kunne kåres som årets absolutte papirnusser nr. 1. Lad mig blot tage en enkelt sag frem som illustration af, at ombudsmandens paragrafrytteri virker direkte i modsat retning og med modsat hensigt i forhold til klageren.

På s. 138 i ombudsmandsberetningen under sag nr. 10 skriver man:

»I skrivelse af 17. februar 1980 til direktoratet for kriminalforsorgen klagede B over, at arresthuset i Kolding ikke ville udlevere følgende personlige effekter til ham: 2 sakse, en negleklipper, 2 håndvægte à 5 kg og 2 fingerfjedre med træhåndtag. Han anførte, at han under opholdet i vestre fængsel havde haft de nævnte effekter i sin celle, og at han følte, at han ved sin overførsel til Kolding arrest var blevet ringere stillet.«

Man svarede senere fra vestre fængsel efter en del skriverier:

»Med henvisning til klage af 17. februar 1980 bemærkes, at indsatte har haft udleveret sakse og negleklipper samt 2 håndvægte à 5 kg under sit ophold i vestre fængsel.

For så vidt angår de to håndvægte, er det ikke i overensstemmelse med Københavns fængsels regler, at de har været udleveret, da indsatte kun kan få udleveret håndvægte, der er mindst 10 kg tunge.«

Når man siger, at de indsatte ikke må have 5 kg håndvægte, men kun 10 kg håndvægte, er det, fordi man regner med, at de har sværere ved at kaste 10 kg håndvægte og eventuelt bryde ud fra fængslet.

Men hvad sker der så efter alt det skriveri frem og tilbage, hvor vi i denne sag er nået op på fem sider? Vi når frem til, at direktoratet for kriminalforsorgen med skrivelse af 3. april 1980 sender ombudsmanden et cirkulære og oplyser, at man nu har præciseret, »at adgangen til udlevering af ting til fritidsbrug ikke omfatter kondiredskaber, hobbyværktøj o. lign.«; nu røg altså også de 10 kg håndvægte.

Derefter slutter ombudsmanden med de for ombudsmanden så kendte ord: »Jeg anerkendte modtagelsen af direktoratets skrivelse og foretog herefter ikke videre i sagen.«

Jeg tror, den taler mere for sig selv end noget andet.